

BIO-INGENIEUR
EN STAND-UPCOMEDIAN

BART CANNAERTS

Lethargie, dat is volgens Bart Cannaerts het sleutelwoord om zijn studententijd te omschrijven. Hij ging alleen naar lessen van proffen die redevoeringen gaven in de stijl van Homerus of Shakespeare. Intussen claimt hij zelf het spreekgestoelte als comedian en programmamaker.

“Ik heb een enorm talent om te slapen”

KATRIEN STEYAERT

Metselaar in arme landen. Pastoor. Bio-ingenieur. Comedian. Ziedaar de professionele ambities van Bart Cannaerts (30), in chronologische volgorde. Voor de eerste twee roept hij verzachtende omstandigheden in – “ik was ocharme twaalf jaar” –, voor de andere twee ging hij voluit. “Ik had nog geen idee wat ik na mijn studies bio-ingenieur zou doen, maar zo’n brede richting over alle wetenschappen, dat vond ik reuzeboeiend. Als er nu nog iets verschijnt in de pers, bijvoorbeeld over genetica, dan lees ik dat met veel interesse.”

“In de licenties koos ik voor cellen genbiotechnologie, en een thesis over bananen. Nee, het is geen grap. Ik zocht mee naar een schakel in het genetische proces waardoor een bananenplant zich zou kunnen wapenen tegen twee verschrikkelijke schimmels die de wereldbananenpopulatie nog altijd teisteren. Interessant, maar ik zou me geen vijftig jaar kunnen wijden aan iets zo specifiek dat er in de hele wereld misschien tien anderen over kunnen meepraten. Dan lees ik liever een samenvatting van honderd jaar wetenschap.”

Hoe oprecht ook zijn interesse, als student brengt hij nauwelijks tijd door in de aula. “Lethargie is het juiste woord om mijn studententijd te omschrijven. Ik heb vier jaar niks gedaan: niet naar de les, maar ook niet exuberant gefeest. Ik had geen nood om het beest uit te hangen. De avonden met maten op ons appartement waren gezellig genoeg. Ik speelde uren computerspelletjes en keek elke dag naar *Thuis*”, grijnst hij. “Mijn weekends waren druk. Ik speel-

de basket in meerdere ploegen en was leider in de scouts. In de week moest ik daarvan bekomen. Ik ontwikkelde een onwaarschijnlijk talent om te slapen. Mijn lief is er soms jaloers op.”

“Ik was in eerste kan nochtans naar alle lessen beginnen gaan. Maar ik ben geen held in een grote, onbekende groep. Ik slaagde er niet in om ergens bij te horen, en kreeg snel het gevoel dat ik de trein gemist had. Pas in het vijfde jaar, tijdens de verplichte labs, ben ik alsnog in een vriendenkring gesukkeld, heel raar.”

Lolbroekenrol

“Ondanks joekels van tweede ziten, slaagde ik altijd. Dat bewijst dat de unief een slecht systeem is. Waarom hoorcolleges geven als studenten het alleen kunnen? Naar de slotles van de legendarische professor Hoornaert ging ik wel. Ik begreep er *geen hol* van maar hij sprak met zoveel passie, in de stijl van Homerus, Shakespeare of Braveheart, heel *graff*.”

Vele jaren eerder, toen Cannaerts misdienaar was, inspireerde ook de pastoor hem. “Hij had elke week een publiek, urenlang. Dat wilde ik ook. Maar zijn preken waren altijd saai, en negatief. Ik dacht: *Je moet de mensen net kracht proberen geven*. Ik heb een korte periode overwogen om pastoor te worden, wellicht omdat ik dacht dat ik het beter kon. Maar al snel ontdekte ik dat er ook zo iets was als vrouwen.”

“Tot mijn twaalfde zou ik metselaar in de arme landen worden. Vraag me niet waarom. Voor de rest is de deugd die ambitie heet mij vreemd.” Voor mij zit een contente mens, die zich niet verzet tegen hoe het leven loopt. “Het enige dat me spijt is dat ik

als student zoveel tijd *verscheten* heb. *Had dan toch meer gelezen, of iets geschreven*, denk ik nu. Ik hou van de Nederlandse taal, en vind het leuk om veel woorden te kennen. Voor de scouts heb ik eens een toneelstuk geschreven. Een love story, waarin ik de lolbroekenrol natuurlijk voor mezelf had gehouden.”

“Ik weet niet wanneer je beseft dat je een comedian bent. Maar

halve uitzoeken wat ik wilde op een podium. Stiekem denk ik dat ik al wist dat ik cabaretier wilde zijn, maar dan zeg je zoveel als *Ik vind mezelf heel grappig*, en dat vind ik moeilijk.”

Het was dan een grote stap om zich in te schrijven voor de Nederlandse Culture Comedy Award, in 2006. Maar hij wint. In 2007 volgt Humo’s Comedy Cup. En daarna talloze optredens en een

“Ik blijf het moeilijk vinden dat ik mijn geld verdien met grappig zijn.”

als je van vrij jong merkt dat mensen lachen tot luid lachen om wat je vertelt, dan weet je op den duur dat je een grappige kerel bent. Toen ik les gaf, vond ik het entertainen het leukst. In de les fysica of wiskunde kwam ik zelfs weg met flauwe mopjes.” In 2006 volgt hij een jaar Woordkunst aan Studio Herman Teirlinck. “Ook daar had ik geen groots plan, be-

positief onthaalde tournee met zijn eerste show, *Ik tel tot tien*. Hij treedt aan in *De Slimste Mens ter Wereld*, *De Tabel van Mendeljev*, *Mag ik u kussen?* en het nu lopende *De Kazakkendraaiers*. “Ik blijf het moeilijk vinden dat ik mijn geld verdien met grappig zijn. Vroeger zei ik altijd dat ik voor een productiehuis werkte als mensen naar mijn job vroe-

gen. Nu durf ik al comedian antwoorden.”

Als Barbie bestond

Cannaerts begon als programmamaker voor *MLF* en het populaire *Benidorm Bastards*, en heeft nu met zijn collega’s van het productiehuis Shelter een nieuw format uitgewerkt. “Op 4 april gaat *Wat als?* op antenne op 2BE. Ik vind het zelf het beste programma dat we tot nu hebben gemaakt. En dat is niet omdat het basisidee van mij kwam, want zo’n programma maak je met een hele hoop mensen.”

“*Wat als?* is een show waarin elke sketch begint met een zotte vraag en die vraag begint met ‘Wat als...’. Bijvoorbeeld: Wat als er geen spiegels bestonden? Wat als beenhouders rockhelden waren? Wat als Barbie echt bestond? In de sketch zie je dan een antwoord op zo’n vraag. Het is het leven zoals het net niet is. Tien absolute topacteurs, zoals Bruno Vanden Broecke en Ben Segers, spelen mee. We hebben gewroet, maar ook veel gelachen. Het is spannend hoe de pers en het publiek zullen reageren, maar we staan er keihard achter.”

Cannaerts en de zijnen verdienen al hun sporen. Eind september winnen ze de Gouden Roos, de belangrijkste prijs in de Europese amusementsector. *Benidorm Bastards* wordt tot het beste pro-

(© K.U.Leuven | Rob Stevens)

gramma uit vijfhonderd inzendingen uitgeroepen. Het format is al verkocht aan meer dan vijftien landen. "Ik ben heel goed in het *kapotrelativeren* van die Roos. Voor mij is anderhalf uur live spelen nog van een andere orde."

"Ik ben een geluksvogel. Ik heb nog nooit iets ergs meegemaakt, behalve een drietal keer heel erg liefdesverdriet. Maar op comedyvlak sta ik niet waar ik sta omdat ik geluk heb gehad, maar omdat ik iets kan. Dat geldt voor al mijn collega's die vijfhonderd man een avond lang kunnen boeien. Ze spreken nu over een 'comedyhype', maar dat klinkt alsof die over vijf jaar overgewaaid zal zijn. Ik ben er rotsvast van overtuigd dat er altijd nieuwe, goeie comedy zal komen. *We are here to stay, zonne!*"

Een goede kakmop

"Na mijn show zeggen mensen vaak dat ze het tof vinden dat iemand het kan zonder constant grof te zijn, of het alleen over seks en stront te hebben. Nochtans zit het er altijd een beetje in. Een goede kakmop is altijd goed. En als iemand een scheet laat, dan lachen mannen. Maar mijn belangrijkste drijfveer is een grappig, afgerond verhaal te brengen. Dat kan zeer eclectisch zijn, met liedjes, observatiemopjes en absurde humor. Toon Hermans kon je ook niet in een vakje stoppen. Van hem heb ik alles geleerd."

"De nuttigste feedback komt van collega's die naar try-outs komen kijken. Ik vrees die niet, het kan alleen helpen. Ik ben zelfs achterdochtiger voor positieve commentaar, omdat ik daar minder uit kan leren." Het is afwachten wat *Waar is Barry?* zal losmaken, zijn tweede show waarmee hij in januari 2012 in première gaat. "Mijn vrienden noemen me Barry. Behalve een titel heb ik nog niet veel. Maar zo gaat het altijd bij comedians. Ik doe altijd alles last minute maar kom ermee weg. Soms denk ik: *Was het niet nog beter geworden met meer voorbereiding?* Misschien, maar helaas, zo ben ik niet."

"De show zal gaan over mijn generatie die zich afvraagt: *Is dit het? Er moet toch meer zijn?*" Hij grinnikt. "Nee, nee, dit is het, denk ik. Ik ben vertrokken van Churchills boutade: *Als je op je twintigste geen socialist bent, heb je geen hart. Als je op je veertigste nog steeds socialist bent, heb je geen hoofd.* Over die transitie gaat *Waar is Barry?* Ik ben net 30 geworden, en merk dat ik een pak genuanceerder links word. Mijn show zal niet politiek zijn, maar ik wil mezelf en het publiek wel een spiegel voorhouden. Ik woon in Borgerhout, alleen omdat de huizen hier goedkoop zijn, en niet omdat ik zo multiculti ben."

"Deze show moet beter worden dan de eerste. Ik hoef mijn publiek niet te vervielfoudigen, het is goed nu. Toen ik de Arenberg uitverkocht – voor mij de zaal der zalen – dacht ik: *Ik hoop maar dat ze me geen staande ovatie geven.* Wat had ik daarna anders nog te bereiken? Gelukkig is dat niet gebeurd."

OUD-STUDENT TE ZIEN IN POPULAIRE SOAP

Fans van *Thuis* mogen zich aan nieuw, jong bloed verwachten in hun dagelijkse halfuurtje. Begin april maakt oud-student taal- en letterkunde Kwinten Van Heden (26) zijn debuut in de populaire serie.

“Ik hoop dat mijn rol in ‘Thuis’ gespreksstof zal zijn aan de eettafel”

LIEN LAMMAR

Kwinten kruipt in de huid van Stijn, de broer van Jens – rol van Jelle Cleymans – die plots opduikt. Zijn rol in *Thuis* is zijn eerste grote televisierol. "Vorig jaar in mei hebben de makers gevraagd of ik auditie wilde doen", vertelt Kwinten. "Ze hadden me gezien in een theatervoorstelling die ik gemaakt had samen met Braam Verreth (*Franky in 'Thuis', red.*). In september heb ik auditie gedaan, enkele weken later hoorde ik dat ik de rol had. Sinds midden januari zijn de opnames bezig. Meespelen in een soap als *Thuis* is wel wat anders dan in het theater op de planken staan. Per dag wordt er één aflevering opgenomen. Aan die snelheid werken was ik niet gewend. Gelukkig ben ik heel goed opgevangen. De ploeg van *Thuis* is een hechte familie en iedereen deed enorm zijn best om me wegwijs te maken."

Liefde voor lezen

De passie voor acteren zit er bij Kwinten van jongsaf aan in. Hij speelde mee in enkele kortfilms en acteerde bij verschillende theatergezelschappen, waaronder FABULEUS. "Het is altijd mijn droom geweest om van acteren mijn beroep te maken. Op mijn achttiende heb ik lang getwijfeld of ik voor theater of voor een universitaire opleiding zou kiezen. Uiteindelijk is het taal- en letterkunde geworden. Mijn allereerste les literatuur kreeg ik van professor Hugo Brems. Hoewel literatuur niet

meteen mijn dada was – ik was meer geboeid door taalkunde – was ik meteen verkocht toen hij begon te vertellen. De liefde voor boeken en het plezier van lezen heb ik aan de K.U.Leuven ontdekt."

Hoe kijkt hij terug op zijn studentencarrière? "Als één die veel te vroeg gedaan was. (*lacht*) Ik kijk er met veel plezier op terug. Ik ben in Leuven opgegroeid, maar als student leer je er toch een heel andere wereld kennen. Ik ben ook een tijdje op kot gegaan in mijn eigen stad, wat een

jaar netjes door."

Geen sukkelkje

Als Kwinten niet op de set of op de planken terug te vinden is, staat hij als leraar Frans en Nederlands voor de klas. Of beter: zit. De jonge acteur kan door een hersenverlamming bij zijn geboorte moeilijk stappen, wat zijn rol in *Thuis* meteen een extra dimensie geeft. "*Thuis* wil een afspiegeling zijn van de maatschappij. Ook personen met een beperking horen daar bij. In de serie zijn er al enkele

“De serie heeft al personages met een handicap gehad, maar ik ben de eerste die zijn beperking niet moet spelen.”

heel nieuwe ervaring voor mij was. Ik was best een ijverige student, ja. Het eerste jaar heb ik zoals veel eerstejaars misschien iets te veel van het studentenleven genoten, waardoor ik de hele zomervakantie heb zitten blokken. *Dat nooit meer*, dacht ik, en vanaf toen was ik er elk

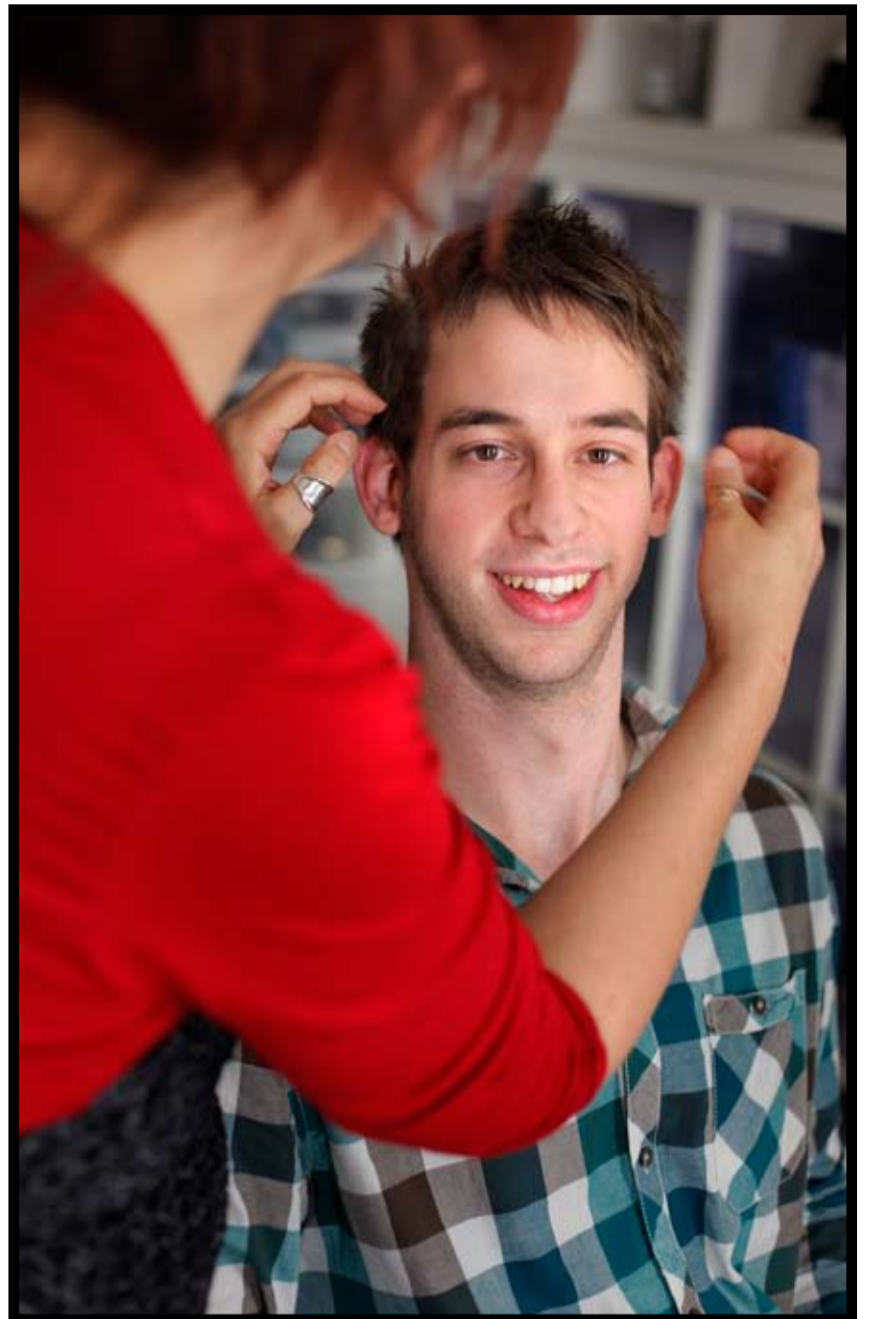
personages met een handicap aan bod geweest, maar ik ben de eerste acteur die zijn beperking niet moet spelen. Ik ben heel blij dat er in een populaire serie als *Thuis* aandacht aan besteed wordt. Ik hoop dat het publiek door mijn personage een genuanceerder beeld krijgt van

wat leven met een handicap is. Mensen denken vaak dat er ook mentaal iets mis met je is als je een fysieke beperking hebt. Ik word niet zelden aangesproken alsof ik een vijfjarige ben. Het is niet omdat ik toevallig slecht kan stappen, dat ik een sukkelkje ben. Ik hoop dat de introductie van mijn personage stof tot gesprek zal zijn aan de eettafel bij Vlaamse gezinnen."

"Mijn personage is meer dan mijn handicap alleen. Natuurlijk komt mijn beperking aan bod – het is nu eenmaal interessant voor de verhaallijn – maar er wordt ook geen groot spel rond gemaakt. Ik speel de rol van Stijn die toevallig een fysieke beperking heeft, meer niet. Mijn bruine ogen zijn een even belangrijke eigenschap."

Uitlaatklep

"Mijn handicap heeft me nooit tegengehouden om de dingen te doen die ik wilde doen. Ik kom uit een heel warm nest. Mijn ouders hebben me heel zelfstandig opgevoed en daar ben ik blij om. Acteren is iets dat ik altijd wil blijven doen, zowel in theater als voor televisie. Het is een uitlaatklep die ik nodig heb om me gelukkig te voelen. *Thuis* is een unieke kans die ik met beide handen gegrepen heb. Dat mensen me nu misschien nog meer zullen bekijken, neem ik er graag bij. Ik ben het gewoon dat mensen me aanstaren. Nu is dat om de manier waarop ik me voortbeweeg, binnenkort misschien – hoop ik – omdat ze naar *Thuis* gekeken hebben. (*lacht*)"

Kwinten Van Heden in de schminkstoel van *Thuis*

(© K.U.Leuven | Rob Stevens)